

InterogaTIFF
Răzvan Popovici
directorul festivalului
SoNoRo, în concert.

» Pagina 8

3x3
Fernando León de
Aranoa

» Pagina 4

Eveniment

Pina 3D, filmul regizorului german Wim Wenders, experiment vizual total dedicat artistei Pina Bausch și fenomenului Tanztheater.

» Pagina 3

APERITIFF

Publicație oficială a TIFF

#2

Sâmbătă, 4 iunie, 2011
www.tiff.ro

**FESTIVALUL INTERNAȚIONAL
DE FILM TRANSILVANIA**

EDIȚIA 10, 3-12 Iunie 2011
CLUJ-NAPOCA

Prezentat de:

BANCA TRANSILVANIA

Bun venit, domnule comisar Cattani!

Michele Placido, eroul damnat al tuturor românilor din anii '90, va fi prezent în calitate de regizor la premiera filmului *Vallanzasca* la Ursus Open Air, la ora 21.45. Monica Bârlădeanu îi va înmîna Premiul pentru întreaga carieră oferit unei personalități din cinematografia europeană. Celebrul actor și regizor va veni duminică la ora 12.30 la o întâlnire cu presa și cu publicul, urmată de o sesiune de autografe la TIFF Lounge în Piața Unirii.

Cronologic vorbind lucrurile stau cam așa. Michele Placido se naște în 1946 într-un sătuc din Puglia. Renato Vallanzasca se naște în 1950 la Milano. Kim Rossi Stuart se naște în 1969 la Roma. Deceniul 7 este marcat de aventurile (a se citi jafuri "a mano armato") lui Vallanzasca din Milano. Va face pușcarie, va scăpa, se va întoarce la penitenciar. Va evada din nou. Între 1984 și 1989 Michele Placido îl joacă pe comisarul Corrado Cattani în patru sezoane din *La piovra* (aka *Caracatița*). În 1987, Renato Vallanzasca este recapturat și retrimis la închisoare. În 1991 Kim Rossi-Stuart joacă rolul prințului Romualdo în *Fantaghirò* (un fantasy iconic regizat de Lamberto Bava) și recidivează și în sequelul din 1992. În 2010, după nenumărate intervi-

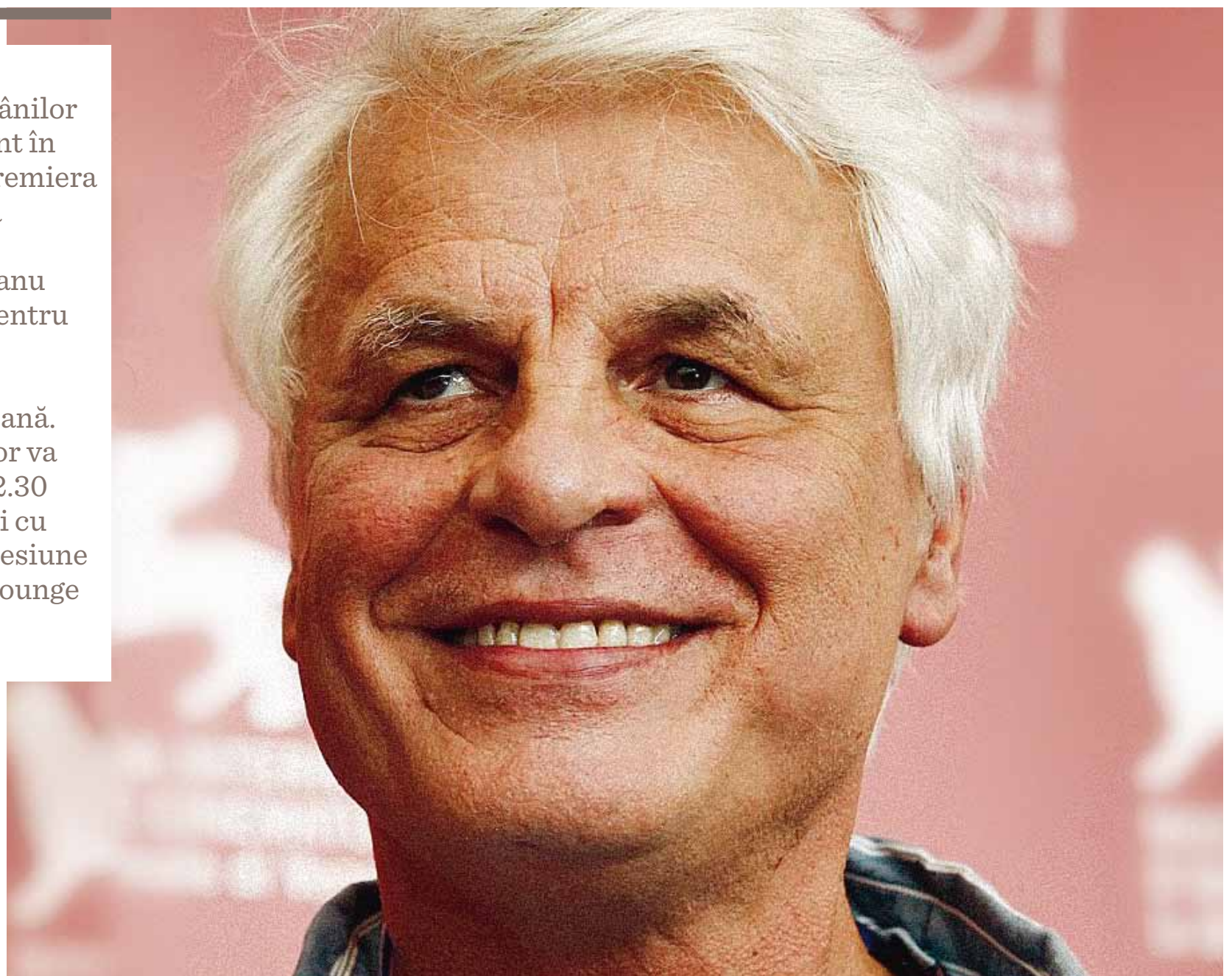
uri, două autobiografii și un blog personal, Renato Vallanzasca se vede immortalizat (pentru a doua oară) într-un biopic. Pe care îl regizează un actor reconvertit la regie (Placido) și care are ca protagonist un alt actor devenit între timp regizor (Stuart). Deci biografie de inamic public numărul unu regizată de un contemporan al evenimentelor și jucată de

un tip crescut în mijlocul celei de-a doua perioade de glorie a lui Vallanzasca. E clar, atmosfera, detaliile, reconstrucția de epocă sînt excelente. Fără să aibă alura unui Vincent Cassel sau prezența lui Edgar Ramirez, italianul Kim Rossi-Stuart se vede nevoit să intre în pielea unui icon din același panteon cu Carlos și Mesrine... lucru pe care îl face și

da, reușește să dea și cinism jovial și foame de faimă și carne a unui personaj la fel de celebru în Italia natală ca oricare dintre papii ultimului secol. Mare handicap vine tocmai din durată: filmul lui Michele Placido are numai două ore (mai puțin de jumătate din versiunea optimă a lui Carlos și să nu uităm că Mesrine avea două părți), deci contextele,

pretextele și personajele secundare sînt comprimate. Compensează Moritz Bleibtreu și Filippo Timi care fac roluri memorabile. Și dacă nu vă rătăciți printre femeile seduse de marele bandit o veți (sur)prinde și pe compatriota noastră, Monica Bârlădeanu în rolul Nicolettei.

- **Cristi Mărculescu**

Cinematografele TIFF

Cinema Florin Piersic
Piața Mihai Viteazul 11

Casa de cultură a studenților
Piața Lucian Blaga 1-3

Cinema Victoria
B-dul Eroilor 11

Cinema Arta
Universității 3

Odeon Cineplex - Sala 1
Odeon Cineplex - Sala 4
Odeon Cineplex - Sala 5
Odeon Cineplex - Sala 6
Polus Center Cluj,
Avram Iancu 492-500,
Comuna Florești

Ursus Open Air
Piața Unirii

Mănăstur Open Air
terenurile de sport,
zona complexului Nora

Centrul Cultural Francez
I.C. Bratianu 22

Marty Cafe
Victor Babeș 39

Galerie Muzeul de Arta
Piața Unirii 30

Boiler Club
Henri Barbusse 59-61

DONCAFÉ

AperiTIFF

Redactor șef:
Laura Popescu

Redactori:
Cristi Mărculescu, Anca Grădinaru, Mark Racz,
Radu Meza, Raluca Bugnar, Andra Szasz

Pagina de engleză:
Martin Blaney, Jay Weissberg, David Robinson

Reporteri:
Oana Moșil, Paul Boca, Mihaela Ursan

Fotografi:
Răzvan Șut, Vlad Gherman

Graphic design:
Carmen Gociu

Distribuție:
Ionuț Husti

Tipărit la:
Media Pro

TIFF la cald

3, 2, 1.. TIFF

La proiecții emoționante ne așteptam. La invitații și alte mici surprize pe scena din Piața Unirii, la fel. Ne-am așteptat și la discursul memorabil al lui Tudor Giurgiu. Dar să vedem cum cinci uriași luminoși se plimbă printre cei mai bine de o mie de spectatori, nu ne așteptam. Uriași care dansează, care se îmbrățișează și cărora le rămânem datori pentru câteva momente minunate, venite de pe altă lume. A început cu un discurs al unui Tudor zîmbitor, cu diplome surpriză în semn de mulțumire pentru cei care au fost alături de

TIFF în cei 10 ediții de existență, cu amintiri de la primele ediții, cu un microfon buclucaș și cu emoții. Unul dintre cele mai emoționante momente a fost acela în care imagini cu Alex Leo Șerban, cel căruia TIFF și Bobby Păunescu îi aduc omagiu o bursă pentru cineaști, a fost omagiat pe scena din centrul Clujului. Cu multă culoare și viață, a început cea de-a X-a ediție a Festivalului Internațional Transilvania. Urmează 9 zile în care Clujul devine TIFF.

– Oana Moșil

Photo by: Vlad Gherman

Dressing the Story by Doina Levintza

Lumea costumelor s-a deschis la a 10-a ediție a Festivalului Internațional de Film Transilvania și a adus Hotelului Continental marea de care s-a bucurat acum 100 de ani, o dată cu vernisajul expoziției Doina Levintza.

În liniștea somptuoasă dinaintea expoziției Doina Levintza de la TIFF-fashion, fiecare costum și-a savurat din nou momentele de glorie și s-a regăsit direct în inima Clujului, aseară. Chiar înainte de sosirea invitaților, de la ora 19:30, cu indicații regizorale, cadențate, Tudor Giurgiu, directorul TIFF, a aranjat ultimele detalii, ascuns după brocarturile din "Epopoea lui Ghilgameș": "Muzica mai tare. Să dați muzica mai tare, că altfel se pierde la sosirea oamenilor". În câteva momente, muzica acompaniază surprinderea. Detaliile cusute manual până și pe fiecare pliu, trădează pasiunea. Migala și minuțiozitatea nebanuite ale execuțiilor, surprinzătoare pentru un profan, deschid lumea teatrului și filmului. Costumele au valoare sentimentală. "Este vorba de multe ore de lucru, nu se pot cuantifica și nici măsura. Le-am făcut de câțiva ani, dar în continu-

are îmi sînt dragi datorită oamenilor, actorilor care le-au purtat și care astăzi nu mai sînt printre noi", s-a confesat creatoarea, umanizînd maiestruozitatea creațiilor.

Lîngă exponate, lume multă, cu două lucruri în comun: fascinația pentru frumos și curiozitatea. "E incredibil de interesant că au găsit așa o locație, uitată de vreme, în care se potrivește mînușă costumele", s-au confesat două participante, pierdute lîngă veșmintele din *Orient Express* întrerupte de discursul din deschiderea expoziției. "Ne bucurăm că am reușit să o aducem pe Doina aici, la Cluj, deși recunosc că a fost greu. Expoziția se potrivește foarte bine în acest spațiu extraordinar pe care încercăm de fiecare dată la TIFF să-l redăm publicului festivalier și clujenilor care ar trebui să se bucure mai des de el", a declarat Tudor Giurgiu.

Între timp, în magia exponatelor, ochii nu s-au deslipit de pe stratele care au deschis lumea celei de-a șaptea arte. Clujenii vor putea admira costumele premiate cu Gopo în 2009 ale filmului *Restul e tăcere* în regia lui Nae Caranfil, dar și ale altor pelicule extrem de

Foto: Răzvan Șut

îndrăgite de spectatorii români precum *De ce trag clopotele, Mitică?*, *Profetul, aurul și ardelenii*, *Dincolo de nisipuri*, *Ultima noapte de dragoste* sau *Orient Express*.

Expoziția va fi deschisă pînă în 9 iunie la Hotelul Continental, iar clujenii o vor putea savura gratuit.

– Andra-Daria Szasz

Vox POP

Copacabana

„Mă așteptam să fie altfel de film. E un film mai de televiziune. Filmul ăsta nu are nicio legătura cu TIFF-ul. Dar e un singur film”.

– Dragoș, jurnalist

„Exceptional de uman. Și într-o notă nu neapărat pozitivă, lejeră. Modul în care sunt caracterizate personajele, situațiile, umanitatea, să spunem. Chiar personajele mici. Mi s-a părut surprinzător. A fost o alegere bună – de fapt fiul meu l-a ales”.

– Diana Indolean, inginer

„Avea un ritm bun și e așa, dintr-o bucată. Fiecare personaj cu calitățile lui”.

– Ion Indolean, elev

„E interesant duo-ul mamă-fică. Actrițele principale, e interesant să le vezi pe ecran. Desigur, personajul excentric și modul în care a înțeles ea să își crească fiica, anti-burghez. Asta mi-a plăcut”.

– Ana Maria Dobinciu, studentă

Au sosit la Cluj...

Au fost la Gala de deschidere TIFF 2011 și pe străzile Clujului încă din prima zi a festivalului. Este vorba de regizorii Matias Bize (*Viața peștilor/La vida de los pesces*), regizorul Michael Madsen (*Into Eternity/În eternitate*), Fernando León de Aranoa căruia această ediție i-a dedicat un 3x3, Miruna Coca-Cozma, regizoarea documentarului Școala Noastră și creatoarea de modă Doina Levintza.

InterogaTIFF

Wim Wenders despre omagiul în 3D adus Pinei Bausch

Documentarul în 3D despre dans al lui Wim Wenders are proiecție în această seară la TIFF. Martin Blaney a stat de vorbă cu regizorul despre pătrunderea lui pe un teritoriu neexplorat pentru a realiza acest film.

Care au fost marile provocări în folosirea tehnologiei 3D?

Problema a fost că nimeni nu prea a putut să-mi spună mare lucru despre asta. Cei câțiva care au lucrat cu acest mediu au făcut-o în

condiții foarte diferite. L-am avut lângă mine pe pionierul 3D-ului în Europa, Alain Derobe, dar nici el nu mai făcuse un lungmetraj în 3D până atunci. Dar știa multe și despre aspectul fiziologic al 3D-ului, ceea ce a fost hotărâtor. Provocarea a fost să găsim o abordare diferită a 3D-ului. În loc de acel sentiment de "atracție de blockbuster", voiam cu Alain să creem un stil foarte natural, o ușurință absolută în a privi lucrurile, astfel că filmul să fie ele-

gant și fluid și să uiți după o vreme că e în 3D. Cea mai mare problemă a fost stroboscopia. Dansatorii noștri se mișcau de multe ori foarte repede și era foarte greu în 3D. Cea mai mică greșeală din film e mărită, chiar accentuată de patru ori în 3D. **Ce anume din Tanztheater-ul Pinei Bausch a făcut ca filmul să fie în 3D?**

Elementul cheie al dansatorilor e spațiul. Cu fiecare pas, fiecare gest, ei cuceresc spațiul. Un ecran plat nu face niciodată dreptate acestui lucru. Și mai ales când e vorba de dansul jucăuș, delicat, "uman" al Pinei, fără a avea acces la "spațiu în sine" nu ești în aceeași cameră cu dansatorii, nu ești în lumea lor. Dansul și 3D-ul e un mariaj desăvârșit în paradis.

Te vezi continuând în viitor cu proiecte în 3D?

Mi-ar fi greu acum "să revin la normal". Trebuie să recunosc că am devenit ușor dependent de 3D. Am făcut încă două filme scurte în acest format. Ar fi interesant să văd cum mi s-a modificat percepția imaginii plate acum dacă revin la ea. Dar, pe moment, aș prefera să continui cu 3D pentru că am sentimentul că am zgîrit doar suprafața posibilităților și n-am apucat deloc să mă preocup de poveste.

3D

Pina

Astăzi are loc proiecție excepțională a documentarului 3D realizat de Wim Wenders despre opera celebrei coreografe germane Pina Bausch. Wenders a avut în plan mai bine de 20 de ani să realizeze un documentar despre Bausch și abia în 2008, după ce a văzut un concert U2 în 3D, a considerat că poate realiza un film pe măsura spectacolelor artistice. Bausch a selectat patru spectacole pe care le-a imaginat, pe lângă reprezentațiile din sala de spectacol, pe străzile și împrejurimile orașului

Wuppertal. Pe lângă pasajele mesmerizante de teatru-dans, documentarul mai conține inserturi dintr-o vastă arhivă video care o prezintă pe Bausch în timpul repetițiilor și în culisele spectacolelor montate în toată lumea. Disparută cu doar câteva săptămâni înainte de startul etapei 3D a proiectului, Bausch apare ca un artist desăvârșit: are umor, integrând la un moment dat un hipopotam roz în coreografia unei scene, și e îndejuns de antrenantă pentru a-și ține dansatorii în starea potrivită, fără a le fura nicio secundă de prim plan. *Pina* 3D nu e doar celebrarea unui mare artist contemporan (act în care reverența sforăitoare e din fericire de negăsit), ci e și o sărbătoare a ace-

lor lucruri care ne pot emoționa până la lacrimi: muzică, machiaj, mișcare, multe, tonice și delectante trupuri, și o știință de a exprima atât de multe cu o voltă și-o fandare. De neratat de fanii artelor performative și de fapt de oricine mai reușește să găsească un bilet până deseară.

— Mark Racz

MIC GLOSAR DE FILM #2:

SHORT FILM GLOSSARY #2: 1) - LISTEN MAN, WHAT'S THAT "ART FILM" ? 2) - WELL MAN, YOU KNOW THAT KIND OF MOVIE WITH A LOT OF SFX AND HOT CHICKS AND ACTION THAT LEAVES YOU MOUTH OPEN WITH YOUR POPCORN IN YOUR HAND ? 3) - YES / - WELL IT'S NOT THAT KIND.

Program / sâmbătă / 4 iunie

CINEMA FLORIN PIERSIC

11:00 - 118'
Trandafirul / Little Rose
Polonia; Jan Kidawa-Blonski; Supernova [111]

13:30 - 100'
Măinile tatălui meu / Winter's Bone S.U.A.; Debra Granik; Supernova [112]

15:45 - 87'
Frate și soră / Dos Hermanos
Argentina; Daniel Burman; Supernova [113]

17:45 - 130'
Incendii / Incendies
Franța, Canada; Denis Villeneuve; Supernova [114]

20:30 - 100'
Pina
Germania; Wim Wenders; Evenimente Speciale [115]; Proiecție 3D / 3D projection

23:00 - 110'
Camera sinucigașilor / Suicide Room
Polonia; Jan Komasa; Wasted Youth [116]

CASA DE CULTURĂ A STUDENȚILOR

16:00 - 119'
Străina / When We Leave
Germania; Feo Aladag; Supernova [121]

18:30 - 112'
Amador
Spania; Fernando Leon de Aranoa; 3x3 [122]

21:00 - 115'
Regele de pe insula Diavolului / The King of Devil's Island
Norvegia, Franța, Polonia, Suedia; Marius Holst; Wasted Youth [123]

CINEMA VICTORIA

13:00 - 157'
Fitzcarraldo
Germania; Werner Herzog; 3x3 [132]

16:30 - 76'
Gura lupului / La bocca del lupo
Italia; Pietro Marcello; Ce se intampla, documentarule? [134]

18:45 - 88'
Cumplit de fericită / Happy Happy
Norvegia; Anne Sewitsky; Focus Norvegia [135]

21:15 - 121'
O lume albă, albă / White White World
Serbia; Oleg Novkovic; Supernova [136]

00:00 - 73'
Zombie cu țate mari / Big Tits Zombie
Japonia; Takao Nakano; Umbre [137]

CINEMA ARTA

10:00 - 87'
Perestroika mea / My Perestroika
S.U.A., Marea Britanie; Robin Hessman; Ce se intampla, documentarule? [141]

12:00 - 82'
O vară de neuitat / An Unforgettable Summer
Franța; România; Lucian Pintilie

39', Tertium non datur
România; 100% Lucian Pintilie [142]

14:30 - 88'
În patru timpi / Le quattro volte
Italia, Germania, Elveția; Michelangelo Frammartino; Fără Limită [143]

16:30 - 63'
Excentricitățile unei blonde
Portugalia, Franța, Spania; Manoel de Oliveira

17', Arena, Portugalia, Focus Portugalia [144]

18:30 - 123'
Name / Mothers
Macedonia; Milcho Manchevski; Supernova [145]

21:30 - 98'
Familia
Spania; Fernando Leon de Aranoa; 3x3 [146]

ODEON CINEPLEX - SALA 1

12:30 - 90'
Gianni și femeile / Gianni e le donne
Italia; Gianni Di Gregorio; Supernova [181]

15:00 - 95'
Illegal / illégal
Belgia, Franța; Olivier Masset-Depasse; Focus Belgia [182]

17:30 - 97'
Îngerul / The Angel
Norvegia, Suedia, Finlanda; Margreth Olin; Focus Norvegia [183]

20:00 - 129'
Un an din viața / Another Year
Marea Britanie; Mike Leigh; Supernova [184]

23:00 - 90'
Călătorește solo / I Travel Alone
Norvegia; Stian Kristiansen; Focus Norvegia [185]

ODEON CINEPLEX - SALA 5

12:15 - 83'
Viața peștilor / La vida de los peces
Chile, Franța; Matias Bize; Piața Unirii [1A1]

14:45 - 94'
127 de ore / 127 Hours *
S.U.A., Marea Britanie; Danny Boyle; Supernova [1A2]

17:15 - 83'
Viața mea cu Carlos / Mi vida con Carlos
Chile, Spania; German Berger-Hertz; Ce se intampla, documentarule? [1A3]

19:45 - 154'
Mr. Nobody
Canada, Franța, Germania, Belgia; Jaco van Dormael; 3x3 [1A4]

22:45 - 107'
Burta mamei / Womb
Germania, Ungaria, Franța; Benedek Fliegauf; Fără Limită [1A5]

ODEON CINEPLEX - SALA 6

13:00 - 97'
Verii / Primos
Spania; Daniel Sanchez Arevalo; Piața Unirii [1B1]

15:15 - 88'
Măte batrâne / Gatos Viejos
S.U.A., Chile; Sebastian Silva; Back to TIFF [1B2]

17:45 - 108'
Chipul pe care-l meriți / The Face You Deserve, Portugalia, Miguel Gomes
23' Respect reciproc / A History of Mutual Respect, Portugalia, Focus Portugalia [1B3]

20:30 - 89'
Copiii dragonului verde / Children of the Green Dragon, Ungaria, Bence Miklauzic
Ziua Maghiară [1B4]

22:30 - 106'
Copie conformă / Copie conforme
Franța, Italia; Abbas Kiarostami; Proiecții Speciale [1B5]

URSUS OPEN AIR - Piața Unirii

21:45 - 125'
Vallanzasca / Vallanzasca - Gli angeli del male
Italia; Michele Placido; Piața Unirii [151]

MĂNĂȘTUR OPEN AIR

22:00 - 95'
Nokas
Norvegia; Erik Skjoldbjærg; Focus Norvegia [161]

Centrul cultural francez

22:00 - 83'
Paradis artificial / Paraísos artificiales
Mexic; Yulene Olaizola; Back to TIFF [171]

00:00 - 73'
Marimbas din Iad / Las marimbas del infierno
Guatemala, Franța, Mexic; Julio Hernandez Cordon; Ce se intampla, documentarule? [172]

MARTY CAFÉ

21:30 - 57'
Tata a făcut filme erotice / Dad Made Dirty Movies, Bulgaria, Germania, Jordan Todorov
Ce se intampla, documentarule?
92' Orgia morților / Orgy of the Dead*, S.U.A., D.A.C. Stephen, Proiecții Speciale [1C1]

■ **Concurs: TIFFARUL de 10****ULTRA-TIFFARUL, ACUM ÎN FORMULĂ ÎMBUNĂTĂȚITĂ CU TEHNOLOGIE BREVETATĂ ȘI TERAPIE COMPLEMENTARĂ**

10 ani de experiență...
10 ani de teste clinice...
10 ani de cercetare și brevetare...

Studiind diferența care apare în urma transformărilor suferite de gene la nivelul cortexului în urma expunerii prelungite la 24 cadre/secundă, departamentul de cercetare avansată de la Festivalul Internațional de Film Transilvania, în colaborare cu o echipă de specialiști, a descifrat codul tiffarului și acum vă oferă o formulă "ultra", îmbunătățită, cu substanța activă fortifiantă CINEFIL-PRO ACTIV.

Acum, un tiffar cu 10% mai pur, cu 10% mai intens, cu 10% mai natural.

Studiu clinic Transilvanean *Test in vitro

Aperitiff și TIFF TV îți prezintă 10 studii de caz și povestea evoluției lor de-a lungul a 10 ani:

Citește în fiecare zi povestea unui ULTRA-TIFFAR și votează pe facebook TIFFARUL de 10!

Tu și Aperitiff aleg TIFFARUL de 10.

Pentru departajarea marelui câștigător Aperitiff a pregătit un quiz pentru cunoscători din Ediția TIFF cu numărul 10.

Premiile pentru cei 10 cei mai hardcore spectatori de TIFF:

10 premii în obiecte TIFF și invitație la Gala

Marele Premiu: Un ecuson de Guest la TIFF 2012 și un loc în Juriul Shadow Shorts la anul

PMA invest
grafică și
producție
publicitară

400534 Cluj-Napoca
Aleea Gârbău, nr. 12/B, Complex H
tel/fax: 0264-429.678; mobil: 0727-919.247
e-mail: office@pma.ro

- ▶ producție publicitară indoor și outdoor
- ▶ printuri digitale
- ▶ design grafic
- ▶ decorări
- ▶ imprimare serigrafică
- ▶ tipar offset

www.pma.ro

■ **Vox POP****Urme de Jurnal**

„Sînt pentru a treia oară la TIFF și ceea ce mă determină în fiecare dintre acești ani să vin sînt filmele foarte bune pe care le pot viziona. Filmul m-a făcut oarecum să mă regăsesc, dacă nu în personaje, atunci măcar în ideea principală a proiecției. Mi-a plăcut destul de mult și sper să mă mai bucur de astfel de gen de filme în cadrul ediției de anul acesta.”

– **Diana L., studentă**

„A fost un film interesant, mi-a plăcut mult prestația actorilor și, deși, sînt primul an în Cluj și am venit pentru prima dată la acest festival de film, pe viitor cred că voi fi un 'frecventator' fidel.”

– **Ionuț N., student**

„Sînt pentru a doua oară la TIFF și singura obiecție ar fi faptul că este exact în sesiune și nu voi reuși să vizionez majoritatea filmelor din cauza examenelor. Chiar regret pentru că, după părerea mea, este cel mai tare festival de film. *Urme de Jurnal* - m-a tentat să vin faptul că este o producție portugheză și nu am rămas deloc dezamăgită. Calitatea filmului a fost impresionantă”.

– **Patricia R., studentă**

Reporter: Mihaela Ursan

■ **3x3****Fernando León de Aranoa**

Filmele lui Fernando León de Aranoa au obținut cam tot ce o producție europeană și-ar dori: premii și proiecții la festivalurile care contează - o groază de premii Goya, prezențe la Toronto, Berlin, Rotterdam, Sundance și cu voia dumneavoastră, TIFF, fiind în același timp bine primite de public și critică. Comediile amare ale lui Aranoa se construiesc mai mereu pe schelete firave: familii șubrede, comunități precare, profesii marginale (teme de care regizorul s-a ocupat și în câteva documentare arhipremiate). Dar nu veți vedea prea mulți oameni zdrobiți de problemele cotidiene atât de explozate de cinema social și duse adesea pînă la marginea sordidului; plebeii lui Aranoa au mult umor și sentiment și te fac să crezi în cea mai frumoasă dintre umanități, cea pusă-n pericol tot de noi.

În *Amador*, Martina și logodnicul ei, Nelson, imigranți dintr-o țară sud americană, locuiesc undeva la periferia unui mare oraș spaniol. Trăiesc și la marginea sistemelor socio-economice, desigur, bărbatul furînd flori pe care Martina le vinde mai apoi prin cartier (nu înainte de a le parfuma cu deodorant pentru că, nu-i așa, "florile trebuie să miroasă frumos", crede Nelson). Existența lor nu se întinde mai departe de favela lor cu pretenții de suburbie, de micromafia lor cu rododendroni și de ambiția de a-și cumpăra un frigider care bipăie și în care să țină florile, între o înmormîntare și o nuntă. Martina l-ar părăsi pe Nelson, dar renunță după ce află că e gravidă și alege să-și ia un

job de îngrijitoare pentru a plăti avansul pentru frigider. Clientul ei e Amador, un bărbat invalid, între două vârste, care-și petrece zilele scriind scrisori pentru o misterioasă Adela, în timp ce fiica lui se preocupă de orice altceva decît de el. Nu e nevoie de multe pentru ca Amador și Martina să se apropie, fiecare bucurîndu-se de prezența unui alt marginal; Amador îi dă sfaturi de viață și natalitate femeii, în timp ce Martina închide sfioasă ochii la vizitele de miercuri după amiază ale unei prostituate cvintagenare. *Amador* e cînd o comedie molcomă de apartament cu personaje candid-neutre (mai ales după primul *mare twist*), cînd dramă cu tente de critică socială în care oameni săraci și blajini sînt încolțiți de lipsa puterii de cumpărare, într-un mod din acela crîncen, care l-ar mulțumi inclusiv pe Iñárritu.

În *Familia*, e ziua lui Santiago și toată familia se agită pentru a-l ferici cît mai bine pe capul familiei. Copiii hotărîsc în ce ordine să împartă cadourile, soția și mama fac ultimele pregătiri pentru micul dejun și pomana rotului. Santiago dezamorsează rapid impresia că ne vom uita aproape două ore la o familie perfectă în care marea tragedie ar putea fi că potaia familiei are colici. Copiii, nevasta și mama lui Santiago sînt actori plătiți pentru a pune în scenă o fantezie care se dovedește a fi imperfectă: mezinul familiei e prea gras, băiatul mai mare e prea afabil, iar soția nu vrea să joace și pasajul din dormitor. Santiago nu se oprește aici și-și comandă și un frate și o noră, primul

fiind soțul "din realitate" al consoartei închipuite. Santiago își chinuie actorii întocmai ca un regizor pretențios ori doar cinic - îi pune să improvizeze lucruri contradictorii, să inventeze istorii, să schimbe roluri și să integreze în joc o femeie intrată întîmplător în casă. Actorii/rudele intră și ies din scenă după toate regulile unei companii de teatru - bucătăria e sală de machiaj și depozit pentru elemente de recuzită, iar livingul e sala de repetiții, în care bunica dă lecții de plîns actorilor copii. *Familia* funcționează cel mai bine ca o farsă dulce mai aproape de Woody Allen, în care personaje abia schițate se ceartă în camere decorate cu gust, încercînd să evite plictisul de după amiază.

În *Lunea, la soare*, Santa (Javier Bardem) e un șomer care-și bea zilele împreună cu foștii colegi de muncă. Au fost dați afară cu mai mulți ani în urmă dintr-un șantier naval în urma unei greve și și-au cheltuit salariile compensatorii în mare parte pe băutură și aventuri ușoare. *Lunea, la soare* e un film cu multe personaje cărora li se întîmplă un singur lucru: sînt lăsați pe dinafară de globalizare și de ritmul lumii noi, rămînîndu-le doar să se căiască într-un fel care ne e și nouă atât de familiar. Santa și potera lui au toate caracteristicile unor oameni "de sine stătători": sînt sănătoși, tineri, sînt lucizi și destul de demni. Doar că (și asta poate anula orice stare de grație) sînt prea greu de administrat într-o lume *cost effective*.

– **Mark Racz**

■ Focus Norvegia

Cumplit de fericită

Un cuplu aparent fericit se mută într-un cătun perpetuu înzăpezit din Norvegia. Cuplul din vecini se insinuează în viața lor, exprimându-și din start euforia de a avea alți oameni vii prin jur. Nu e nevoie de prea mult pentru a scurtcircuita patru adulți singuratici ținută într-un spațiu delimitat convențional; adulterul apare la fel de natural ca și discuțiile despre joburi și copii și se consumă fără vina aceea pe care o sesizăm în toate filmele meditarene despre "înșelat", care se termină de obicei cu o crimă sau măcar cu distrugerea veselei din bucătărie. Ce li se întâmplă celor patru sînt

practic jocuri, atît de anduranță coitală, cît și de orientare sexuală și consecvență comportamentală; dacă e să ne placă ceva la mare parte din filmele nordice, e nonșalanța cu care dau de pămînt cu standardele de oameni mari: hetero, fideli, atenți cu copiii, responsabili și tot așa. Și deși fug prin zapadă goi, cîntă șlagăre americane la biserică și își lasă copiii să se terorizeze/

flageleze între ei, nici-chiar-adulții, nici-chiar-copiii din *Happy Happy* nu au forța să se privească în ochi și să-și spună lucruri teribile și de capăt de linie, în felul acela tăios, dar nonviolent, cu care (și) selecția septentrională a TIFF-ului ne-a educat de-a lungul unei decade. Totuși, o să zîmbiți în cea mai mare parte din film și poate chiar o să fredonați o piesă două împreună cu un inopinat cvartet masculin a capella, care face din *Happy Happy* și un musical, mai potrivit pentru inimile albastre.

– Mark Racz

Regele de pe insula diavolului

Zeci de băieți de la 11 la 17 ani sînt ținuti în gerul iernii din Norvegia și puși să taie bușteni ori să care pietroaie dintr-o grămadă în alta pentru a învăța disciplina. Stellan Skarsgard, în pielea lui Bestyrere, conduce cu strictețe școala de corecție de pe insula Bastroy, creată pentru băieții care nu se știu purta bine. Directorul și corpul său profesoral sînt de neînduplecat cînd vine vorba de aplicarea regulilor, iar copiii trebuie să-și merite soarta dacă niște adulți au decis să-i pedepsească atît de aspru. Sau nu? Regizorul Woody Allen spunea în comedia lui sarcastică *Whatever Works* prin intermediul personajului Boris că părinții greșesc cînd își trimit odraslele în tabere de vacanță. Ceea ce ar trebui să facă orice părinte responsabil e să-și trimită copilul două săptămîni într-un lagăr de concentrare, unde cel mic să-și dea seama de ce este capabilă omenirea. Filmul *Regele de pe insula diavolului/Kongen av Bastoy*, o co-producție Norvegia-Franța-Suedia-Polonia, parcă ar pleca de la această premisă.

Băieții de la Bastoy au însă o experiență de viață ce trece de la o simplă lecție, oricît de dură, și se

prelungeste cu anii. Cel puțin pînă e adus Erling, un adolescent de 17 ani care a fost vînător de balene și ajunge pe insulă în lanțuri grele, ca un ucigaș periculos. La fel ca toți ceilalți băieți, Erling primește un indicativ în loc de nume, C-19, însă asemenea metode nu sînt suficiente pentru a-i frînge spiritul liber și simțul justițiar.

– Raluca Bugnar

Un proiect: **FESTIVALUL INTERNAȚIONAL DE FILM TRANSILVANIA**

Prezentat de: **upc**

www.tiff.ro Ediția 10
3 - 12 iunie 2011, Cluj-Napoca

Let's Go Digital
[WORKSHOP DE FILM PENTRU LICEENI]
#9

3 - 12 Iunie 2011
CLUJ-NAPOCA
Detalii pe www.tiff.ro

organizat de: **KOWAKIAN FILM PRODUCTION**

in parteneriat cu: **[ctrl+n]**

cu sprijinul: **UNIVERSITATEA SAUFENITA**

sponsorii: **ISTYLE**, **SONY**, **make.believe**

MINISTERUL EDUCAȚIEI CERCETĂRII TIINȚELOR ȘI SPORTULUI

creativeworkinprogress

INSTITUTUL CULTURAL ROMÂN

www.icr.ro

■ Oscar Material

Mîinile tatălui meu

De ce existența unor chestiuni vag umane și foarte americane denumite, în funcție de context, *rednecks*, *white-trash* sau *hillbillies* unii au aflat de la trupa pop Rednex, alții din *Texas Chainsaw Massacre*, *Gummo* i-a portretizat poetico-hipsteric și, evident, au comis niște acte deosebit de reprobabile și în *Deliverance*. Ba chiar au făcut nițică figurație prin câteva episoade din *X-Files*. Sînt țărănoii Americii, cu armele lor, dieta lor bazată pe road-kill, alcool distilat în cocioabele în care locuiesc și în care comit variate incesturi. Sînt, cu tot cu steagurile lor (majoritar confederate, dar și acela cu dungulițe și steluțe), dinții lor stricați și IQ-urile lor de o cifră, unul din ultimele mari tabu-uri ale Americii. De la *TCM*-ul lui Tobe Hooper (pe care marele Roger Ebert l-a desființat în 1974) și pînă la trei prezențe (în doi ani consecutivi) pe la Oscaruri, scursurile Americii au parcurs un

drum foarte lung și foarte anevoios spre vizibilitate academică. Deci da, *Winter's Bone* vine pe același val cu *The Fighter* (și într-o mai mică măsură *Frozen River* și *The Wrestler*). Un val mic, concubinat cu foarte hollywoodianul concept de "poverty-porn" care filmează o chestie deloc acceptabilă ca PR național: da, există și americani foarte săraci, foarte talibani în dragostea lor de Iisus și America (din care rețin cu precădere dreptul fundamental de a poseda arme), foarte retrograzi (sau pur și simplu retarzi) care nu trăiesc în visul american.

Debra Granik a ajuns departe cu povestea unei june care, pentru a nu-și pierde casa trebuie să-și localizeze tatăl dispărut. Pentru a-l preda poliției. La mijloc sînt detaliile sordide ale unei societăți putregăite, violente și tribale, ceva empatie și emoție. Ree, personajul central abil interpretat de Jennifer Lawrence este o fată de numai 17

ani care, deloc aureolată de nimbul glorios rezervat protagonistelor din discursurile cinematografice *Made in the US* despre femei puternice, face tot ce trebuie făcut în numele disperării. Drumul spre părintele dispărut (și foarte probabil decedat) este presărat cu umilințe, rugăminți, pumni și extrem de puțin sprijin. John Hawkes excelează ca partener ocazional și deloc voluntar și rolul lui este un tur de forță memorabil. Regia este fin reglată: Granik are abilitatea de crea și suspans și simpatie fără a le cerși sau impune spectatorului. Chestiune pe care au premiat-o multe festivaluri și pe care Academia a decis să o nominalizeze. Un mare pas înainte către vizibilitate al Americii profunde. A cîștigat totuși un film de epocă despre un rege bilbiit. Care are, în mod cert meritele lui. Mai ales acela de a nu deranja pe nimeni și nimic.

– Cristi Mărculescu

Un an din viață

Mike Leigh are un mod al lui de-a face filme. Un mod mic, îngrijit, milimetric reglat la capitolul emoții și totuși firesc dar gri și cumva umanist de a pune pe marele ecran personaje mici și anoste. Englezii îi zic "social realism" și este exact genul acela de cinema pe care nu îl frecventează nici Keira Knightly nici

Jason Statham. Conceput de Leigh care, la 67 de ani a simțit nevoia unei mediații asupra timpului (și a vieții) care trece, *Another Year* este remarcabil pentru că funcționează, în mod paradoxal și ca micro-dramă dar și ca thriller. Avem un cuplu perfect (îi mai și cheamă Tom și Gerri) de bătrîni din clasa de mijloc londoneză. Care mai au nițeluș pînă la pensie.

Tom (Jim Broadbent) și Gerri (Ruth Sheen) au cîțiva prieteni (bătrîni și ei), un fiu (deja ajuns la vîrsta a doua), o grădiniță de legume (pe care nu se prea pricep să o cultive) și nicio grijă. În mod pervers tocmai naturalitatea și caracterul absolut al fericirii lor de cuplu tensionează cele 4 anotimpuri prin care trece cuplul de seniori. Mult prea rare în existența cotidiană (și rarissime în cinema) cuplurile perfecte, sincere și fericite se cer dinamitate. Explozia sau momentul în care cad măștile se fac așteptate: oare Mary (Lesley Manville), amica "buclucașă" va realiza cîtă nefericire, singurătate și disperare duce după ea și va colapsa psihic? Oare Ken (Peter Wight) va reuși să îi inducă lui Tom tristețile lui rezultate din nostalgii și luciditate? Poate fiul lui Tom și Gerri va cădea victimă acelor crime cu cuțitul înfăptuite de către tineri de condiție socială defavorizată care umplu de paranoia societatea britanică. Sau poate că nu.

– Cristi Mărculescu

■ Ce se întîmplă documentarule

Gura lupului

Enzo, un macho colțuros, ajunge să facă pușcărie în Genova după un showdown cu un echipaj de poliție. În închisoare trăiește o idilă cu un transsexual dependent de droguri, Mary Monaco, care îl așteaptă după eliberare în speranța că vor putea să-și refacă viața împreună. Cei doi visează la un trai liniștit într-o casă la țară. Uriașul Enzo captează ușor atenția cu alura lui de Franco Nero puțin uzat transpirînd parcă testosteron, iar prezența aurală discretă a Mariei conferă sensibilitatea necesară pentru a contrabalansa prezența grea a acestuia. Regizorul Pietro Marcello compune un film mai degrabă liric. Povestea neverosimilă dar fascinantă a celor doi protagoniști

pare un pretext pentru a prezenta decrepitudinea Genovei moderne cu emoție, integrînd imagini de arhivă cu secvențe originale cărora pelicula folosită le conferă un aspect ireal, de *dream sequence*. Istoria Genovei spune ceva despre cele două personaje (despre tinerețea tumultuoasă sfîrșită în izolare) și povestea lor oferă speranța unei regăsiri a orașului, cîndva unul dintre cele mai importante porturi europene, acum un oraș care nu mai are un loc al său. Dacă ar mai trebui adăugat ceva, *Gura lupului* a cîștigat premiul criticilor la festivalul din Torino în 2009, premiul Caligari și premiul Teddy pentru cel mai bun documentar la Berlinale.

– Radu Meza

Perestroika mea

Documentarul urmărește prin testimoniale și imagini de arhivă perestroika trăită de cinci oameni (Boris, Lyuba, Olga, Andrei și Ruslan) din primii ani de școală în perioada Brejnev, la adolescența trăită în perioada Gorbaciov, tinerețea în perioada Elțin și pînă în prezent, în perioada Putin/Medvedev. Fără a folosi o voce narativă, regizoarea Robin Hessman creează o poveste coerentă, organizată prin îmbinarea fragmentelor video din Rusia sovietică și post-sovietică cu măr-

turiile personajelor. Tonul experienței intime a istoriei este dat de home-video-urile lui Boris și de relaxarea de care dau dovadă cei cinci, fumînd țigară după țigară în bucătăriile micilor lor apartamente moscovite. Deși *My Perestroika* reușește să spună o poveste caldă a tranziției așa cum au trăit-o cîțiva oameni, pe alocuri apar scene stereotipizante ale vieții cotidiene în Rusia și replici care lasă să iasă la iveală intenții politice. Fiecare eveniment major al perioadei de peste 30 de ani este prezentat ca o experiență personală și, în fond, una dintre tezele filmului este că istoria poate fi privită și prin prisma indivizilor, trecînd dincolo de simple înlînțuiri cauză-efect sau judecări de valoare general aplicabile și făcînd apel la emoție, legînd realitatea istorică de persoane, experiențe sau trăiri. Nu este întîmplător că în centrul filmului se află Boris și Lyuba, un cuplu de profesori de istorie care își amintesc cum și-au trăit copilăria și adolescența într-o lume în schimbare, între conformism și nonconformism, occiden-talism și tradiționalism.

– Radu Meza

■ Eveniment

Astăzi, concert de jazz: **Tarkovsky Redux.** *Like spirit without a shadow*

Astăzi de la ora 20.00 va avea loc un nou concert extraordinar de jazz, la sala mare a Teatrului Maghiar de Stat Cluj. Lucian Ban, considerat „unul din cei mai talentați pianisti sosiți la New York în ultimul deceniu”, revine la Teatrul Ma-

ghiar din Cluj cu o altă trupă, după succesele din 2009 a grupului The Tuba Project, din mai 2010 a formației The Romanian-American Jazz Suite și din decembrie 2010 a trupei Elevation.

Muzica din concertul intitulat Tarkovsky Redux este inspirată

din patru filme ale lui Tarkovsky: *Oglinda*, *Stalker*, *Nostalgia* și *Sacrificiul*. Muzica este compusă și cântată live de Lucian Ban (pian) și faimosul Mat Maneri (violă, violă electrică, efecte), nominalizat la Premiul Grammy, tot din New York, împreună cu Silent Strike (sintetizator, sound design), geniul scenei de muzică electronică din România. Scenele selectate din filmele lui Tarkovsky vor fi tăiate, mixate și proiectate live de artistul video Dan Băsu.

Lucian Ban este pianist și compozitor newyorkez de origine română. Fundația Hans Koller și Ministerul Culturii din Austria l-au nominalizat de două ori, în 2005 și 2006, pentru titlul de Cel mai Bun Muzician European de Jazz. A înregistrat șase albume ca solist pentru case de discuri din Statele Unite și Europa. Este liderul trupei ELEVATION, formată din muzicieni de renume. A compus muzica pentru peste 20 de producții teatrale, de film și balet și, de asemenea, pentru New York City Symphony Orchestra, iar în iunie 2001 a compus muzica originală pentru Compania de Teatru/Dans MINUS. Partitura originală pentru piesa de teatru „Vulpea filo-

Nu rata ultimele bilete la “Autobahn”!

Între 6 și 10 iunie asistă la un spectacol exclusiv! 6 mașini, 12 actori, 18 spectatori pe seară. Doar 90 de spectatori din Cluj vor putea avea acces. Fii printre ei, nu rata ultimele bilete la spectacolul “Autobahn”!

Biletele se găsesc între 3 și 5 iunie la casierile de bilete ale TIFF și la Meeting Point. Prețul unui bilet este 70 lei.

Mai multe detalii pe www.tiff.ro

Expoziție: 10 ediții de TIFF în postere

Astăzi de la ora 11:00, TIFF și spectatorii lui fideli își celebrează istoria comună. Expoziția 10 ediții de postere TIFF se deschide la Bastionul Croitorilor.

■ Eveniment

Discovery Channel aduce la TIFF 10 documentare românești de scurtmetraj

Discovery Channel vă dă întâlnire luni, 6 iunie, la Meeting Point (în curtea Muzeului de Artă), pentru a urmări în premieră de la ora 21.30 cele 10 documentare de scurtmetraj despre poveștile unor români extraordinari prin pasiunile, curiozitățile și spiritul lor de aventură. Cei zece protagoniști au fost aleși din sute de propuneri trimise de publicul din România pe pagina de Facebook a Discovery, în cadrul campaniei „Oricine poate fi erou”. În urma jurizării de la TIFF și a voturilor primite pe Facebook (în perioada 3-11 iunie), va fi desemnat marele câștigător. Premiul în valoare de 3.000 de euro va merge către cel care a propus povestea cu cel mai mare punctaj. Toate cele 10 documentare vor fi difuzate în cursul acestui an pe Discovery Channel. Iată mai jos poveștile următorilor trei „eroi Discovery”:

Florin Limbovici (34) este un pionier în mișcare alternativă. Limbox, așa cum a fost poreclit de

sof“, de Slawomir Mrozek, spectacol produs de East River Comedia a fost nominalizată de două ori la prestigioasele Innovative Theatre Awards din New York. Cele mai recente piese ale sale au fost compuse pentru spectacolul „Waxing West“, al Savianei Stănescu, de la Teatrul La MaMa din New York. Pentru mai multe informații despre artist, accesați www.lucianban.com.

Cei interesați de concert sînt rugați să scrie la adresa de mai jos sau să apeleze unul dintre numerele: t.koos.imola@gmail.com; 0744 612 408; 0731 329 303; 0749 09 4757. Vă așteptăm cu drag!

Cum mi-am petrecut sfîrșitul zilelor de TIFF

Am fost rugați să ne aducem omagiul petrecerilor TIFF, cea mai solidă instituție de la acest festival. Ne-am hotărît s-o facem prin câteva faze săptămene adînc în memorie.

Anca: Cînd pe la 6 dimineața am făcut o horă comună pe Bittersweet Symphony și cîntam cu toții versurile în cor. Și prievrea extaziată a invitaților străini care dansează de parcă s-ar sfîrși lumea pe Boney M în clubul cu vin ieftin și miros de mușgai intitulat, cit de potrivit, Euforia.

Radu & Mark: O experiență bahică alimentată de beri la 0.33, cu fundulețele pe cel mai comod loc din subsolul Diesel la un party HBO – canapeaua “de așteptare” vizavi de vespasiene, înconjurați de tinere speranțe fragede și un melanj olfactiv de clor, urină și Paco Rabanne. La 30 de centimetri de un membru celebru: Mark, CTP și Radu în fața celor 3 pișuare din Diesel. Un domn, înscris în cadrul ușii, exaltat de proximitatea față de maestrul: “Lăsați-l pe domn profesor să se pișe!”.

Miction: Possible
Laura: Nu eram la Aperitiff, lucram la HBO, se întimpla prin 2005 la Diesel. Am dansat cu Chiri un dans în figuri în mijlocul unui cerc de apropiați ai festivalului și de guești. După o lună de la festival, Chiri mi-a trimis scanat pe mail un articol apărut a doua zi în Clujeanul cu noi doi în prim plan și titlul: “Chirilov se cumînțește?”

Cristi: De obicei apreciez distrugerea maximă din Club Diesel. Este locul din care provin mare parte din amintirile de calitate și calibrul din festival. Pe care, din păcate, le-am uitat.

■ Must see

Excentricitățile unei blonde

El mai recent film al lui Manoel de Oliveira (realizat în 2010, pe când regizorul avea 101 ani), e o adaptare straniu de fidelă după o năvelă scrisă înainte de 1900 de Eça de Queirós. Un tânăr

avocat, Macario, călătorește cu trenul și îi povestește unei pasagere oarbe o poveste de dragoste prin care a trecut. Într-o după amiază, după ce se ridică de la masa de scris, vede pe ferăstră o tină femeie jucându-se cu

evantaiul și se îndrăgostește de ea pe loc, iremediabil și inexplicabil. Bărbatul o curtează după toate regulile unui amor care i s-ar părea demodat chiar și lui Sile Dinicu: o invită la restaurant doar după ce primește acordul unchiului femeii și se sărută pe ascuns sub porțiș, ea cu un picior ridicat în aer, întocmai ca într-o pasișă după foiletoanele de dragoste. Mai departe, personajele recită cu afect poezii întregi de Pessoa în interioare cindva elegante și acum roase de igrasie, iau parte la concerte de harpă ținute de fete bătrâne, au certuri zgomotoase în timp ce iau cina, în general trăind într-un travesti de romantici întârziați cu vreo 200 de ani. În ciuda premisei de poveste prăfuită, *Excentricitățile...* e un text pertinent și asumat despre dragoste, dorință și alți elefanți tematici ignorați de mulți contemporani, montat blajin și hipnotic de old school, instituție la a cărei apariție Manoel de Oliveira a contribuit, oricum, din plin.

– Mark Racz

■ 3x3

Werner Herzog: Fizcarraldo

Filmul acela de mare artă în care un dement (sau geniu cu o viziune de la care nu face compromisuri) trece ditai vaporu' (cu aburi!!!) peste un deal (impădurit cu junglă) de dimensiuni considerabile și la final se cîntă operă este o capodoperă, este parte a 3x3-ului dedicat lui Werner Herzog (în fine, nu-i chiar 3x3 pen-

tru că avem și un documentar bonus care, ce să vezi, este despre Klaus Kinski, protagonist aici și care a fost o sursă de inspirație și nervi colosali pentru domnul Herzog) și va rula la TIFF într-o variantă restaurată digital. Deci nu ratați ocazia unei (re-)vizionări.

– Cristi Mărculescu

■ InterogaTIFF

SoNoRo, un omnibus muzical

Violistul Răzvan Popovici, directorul Festivalului SoNoRo de la București și a multor alte festivaluri similare din lume, și-a pus în gând să-i facă pe toți iubitorii de film să iubească și muzica de cameră. În această seară, de la ora 19:00, la Muzeul Etnografic al Transilvaniei, creatorul Festivalului SoNoRo și alți doi muzicieni – Mara Dobrescu (pian) și Cristian Nas (violă), vor da concertul “Songs and Dances of Life”, special creat pentru transilvăneni.

Concertul a fost lansat pe CD din 2007 - „o îmbinare a cîntecelor de recoltă și dansurilor de cătanie cu colinde și cîntece religioase, a baladelor cu cîntecele de dor” și cuprinde și rarități, cum ar fi piese de

Franz Liszt, o melodie slovacă, un dans ruten amețitor sau fragila melodie ungară a lui Franz Schubert. Inedită va fi îmbinarea muzicii de cameră cu proiecțiile video ale artistului Andu Dumitrescu, un VJ foarte provocator. Muzicienii de

la SoNoRo sînt pentru prima dată la TIFF, în schimb TIFF a fost de două ori la Festivalul SoNoRo.

Cum ați ajuns să îmbinați muzica de cameră cu folclorul?

Am creat proiectul în 2007 cînd Sibiu era Capitală Culturală Europeană și ne-am gîndit cum am putea celebra, cum am putea descrie muzical zona și cum Clujul nu-i departe, am ajuns cu Tudor (Giurgiu n.r.) la concluzia că se potrivește. De fapt, toată muzica este inspirată din folclor. Bartok, Enescu, Ligeti – toți au cules muzică și nu doar din spațiul transilvănean, ci european. Deci totul se leagă foarte, foarte bine. Avem și cîteva piese care nici nu au fost stilizate de Bartok, ci doar culese. Cristian Nas: Eu cînt Enescu, o piesă solo pentru vioară. M-am încumetat să o cînt pe violă. E dintr-un ciclu, singura piesă solo scrisă de Enescu. Viola e un instrument mai liniștit, dar noi facem un pic de revoluție cu el. Răzvan Popovici: În plus, e anul

Liszt și se celebrează în întreaga lume. Pentru prima dată avem în program “Romance oubliée” de Liszt, o piesă care se potrivește foarte frumos, o piesă tîrzie, aproape transcendențială, cu niște acorduri chiar de Radiohead. Pianista va mai cînta o piesă solo de Ligeti. (Gyorgy n.r.) Ligeti e clujean.

Ați legat muzica de cameră de TIFF cu ajutorul proiecției video a lui Andu Dumitrescu. Cum va fi?

Andu Dumitrescu: Va fi jazz, improvizație! Un jam session visual cu ei. Există o bază, pentru că noi am avut de curînd o “întîmplare” în Germania și de acolo pornește și ce se va întîmpla aici. Răzvan Popovici: Chiar și la SoNoRo elementul surpriză e foarte important. Este foarte interesant de văzut fiindcă poate să o ia în două direcții. Poate să fie clasic, o proiecție care arată frumusețile spațiului transilvănean, dar după cum îl știu că e un provocator, n-o să facă așa. Cu siguranță va provoca și va face tot felul de aluzii. Va apărea un Trabant zburător în proiecție, un fel de covorul fermecat al lui Aladdin.

Cum e să concertați la Cluj, unde se spune că e cel mai exigent public din țară?

Răzvan Popovici: SoNoRo e un festival personal, nu e un festival uriaș, unde servim name dropping. Nu e ceva unde te duci neapărat să fii văzut. E interesant că prin muzică de cameră am reușit să atragem și să interesăm o droaie de cercuri din societate-

te, de la highest-highest, pînă la melomani, pînă la tineret, pînă la bussines – în cinci ani numai. Am reușit să deschidem cu muzica de cameră o droaie de suflete și minți, iar asta e o chestie foarte frumoasă, nu e un horror movie. Se lucrează cu ustensile foarte fine și subtile, de calitate, ceea ce în România e o mare problemă. Acum am trecut de faza de construcție. Cum e și TIFF-ul.

Ați concertat și în străinătate, care e diferența?

Răzvan Popovici: Eu fac un festival în Germania, de opt ani, și am făcut acolo un program cu compozitorii din spațiul est-european. Cumva chiar se suprapune cu ce facem acum. Cel mai mare succes l-am avut în Elveția și în Bavaria, Germania. Aplauzele contează întotdeauna, dar nu te poți baza pe aplauze. La București, la Ate-neu, toate concertele au standing ovation și nu toate merită. Acolo, cum cîntă cineva repede și brilliant, sare sala în sus “Bravo! Bravo!”. Ca artist, trebuie să ai o relație sănătoasă cu aplauzele.

Dacă ar fi să ilustrați cu acest concert “Songs and Dances of Life”- un film, pe care l-ați alege?

Răzvan Popovici: Trilogia lui Alejandro González Iñárritu (*Amores perros*, *21 Grams* și *Babel* n.r.), adică un Iñárritu mai binedispus. Sau *Magnolia* (de Paul Thomas Anderson). Cristian Nas: E ca un lungmetraj făcut din scurtmetraje.

– Raluca Bugnar

■ Concert Eveniment

SoNoRo: Songs and Dances of Life

La ediția aniversară a Festivalului Internațional de Film Transilvania, Festivalul SoNoRo din București, unul dintre cele mai originale proiecte de muzică clasică din Centrul și Estul Europei, aduce la TIFF un concert cu totul special: Songs and Dances of Life, programat **astăzi, sâmbătă, 4 iunie, de la ora 19:00, la Muzeul Etnografic din Cluj-Napoca**, locul în care Franz Liszt concerta în oraș în 1846.

Un proiect muzical inspirat chiar de rădăcinile zonei multiculturale a Transilvaniei, spațiu de conviețuire pentru români, maghiari, germani, slovaci și ucrainieni, Songs and Dances of Life este, după cum declară chiar muzicienii (Mara Dobrescu - pian, Cristian Nas - violă, Răzvan Popovici - violă, Andu Dumitrescu - VJ), „o îmbinare a cîntecelor de recoltă și dansurilor de cătănie cu colinde și cîntece religioase, a baladelor cu cîntecele de dor”, care cuprinde și rarități, cum ar fi piese de Franz Liszt, o melodie slovacă, un dans ruten amețitor sau fragila melodie ungară a lui Franz Schubert.

Gîndit și creat ca o celebrare a identității culturale transilvănene dedicate publicului clujean, spectacolul Songs and Dances of Life prezintă într-o lumină cu totul nouă creații ale unor personalități muzicale extrem de legate de istoria și tradiția Clujului, construind astfel un dialog muzical atemporal între curente, naționalități și stiluri.

Biletele se pot cumpăra de la casele de bilete ale festivalului, prețul unui bilet fiind 15 lei.

SoNoRo
Songs and Dances of Life
O celebrare muzicală a Transilvaniei

Mara Dobrescu, pian
Cristian Nas, violă
Răzvan Popovici, violă
Andu Dumitrescu, VJ

Piese de Béla Bartók, Franz Schubert, George Enescu, Franz Liszt, Léos Janáček, György Ligeti

Sâmbătă, 4 iunie, ora 19.00 la Muzeul Etnografic al Transilvaniei, str. Memorandumului nr. 21

Biletele se găsesc la casele de bilete TIFF începând din 30 mai 2011

eveniment prezentat de

Concert organizat în parteneriat cu **SoNoRo** Festivalul Internațional de Film TRANSILVANIA

■ Wasted Youth

Camera sinucigașilor

Dramoletă poloneză amplasată parțial în mediu virtual și centrată pe un exemplar de emo masculin și pe ai săi părinți urcați prea sus pe scara socială. Omolog central-european mai puțin îndrăzneț sau conceptual decât Ch@troom-ul lui Hideo Nakata. Poveste tristă despre cum banii nu aduc fericirea, internetul nu aduce salvarea și, mai ales, despre cum ar trebui să fim deosebit de îngrijorați de soarta tineretului. Sună trist, jalnic și răs-făcut deja, dar debutul lui

Jan Komasa este suficient de atent la detalii încît să transeandă ocazional locurile comune din scenariu. De la ifosele junelui (care este și emo și gay, combinație nefastă pentru orice liceean din Polonia sau de oriunde) la mofturile pline de importanță ale tatălui politician și mamei corporatiste, de la realitatea virtuală plină de copii psihotici de bani gata pînă la dialogurile cu psihiatrul și detaliile costumelor virtuale, toate susțin admirabil un efort regizoral contemporan. Un film care nu caută musai simpatie (ar fi destul de greu simpatizabil cu absolut toți cei implicați, mult prea ocupați cu *posing* cultural și metehne de țărănoi îmbogății de capitalism), ci înțelegere a unei mecanici letale.

– **Cristi Mărculescu**

■ DoR la TIFF

Înainte de toate

Vineri dimineață au fost nori în Cluj. La Meeting Pointurile TIFF se vorbea despre ploaie, spunîndu-se că e inevitabilă, dar sperîndu-se că nu e.

În Piața Unirii, pregătirile pentru deschiderea festivalului au început pe la 8 dimineața. Ecranul fusese montat de joi (rămînea numai să fie ridicat pe seară), iar vineri era ziua în care vreo 50 de oameni au montat corturile sponsorilor și partenerilor, grădinița pentru piticii cineaților și TIFF Lounge-ul dar au și rezolvat alimentarea pieței cu apă și curent.

Cezar și Andrada, doi dintre voluntarii îmbrăcați cu bannerele roșii ale festivalului butoaiele cubice cu apă folosite la fixarea corturilor. După 1, soarele a început să ardă și zumzetul din corturi a crescut: se bătea în podele, se dădeau găuri, se aspira, se striga: „unu, doi, trei și!”

Sebastian Crucin, un economist de 35 de ani în tricou și teniși, cu mai multe șiruri de chei atîrnate la blugi coordona lucrările și oamenii, nelăsînd telefonul din mînă. S-a ocupat de logistică în Piața Unirii și anul trecut. Provocarea era ca pînă la opt și-un pic seara Piața să fie gata de deschidere, cu scaunele verzi din plastic așezate pentru proiecție. Anul trecut au fost așteptați 1.000 de oameni și au venit 1.400. Anul ăsta se așteptau cel puțin 1.500. Sebastian era sigur că se va trece de 2.000. Și că va ploua.

– **Gabriela Pițurlea**

**ÎN CURÂND
LANSĂM #6**

CITY PLAZA
THE BUSINESS and after Business HOTEL

Ken Sai
ASIAN RESTAURANT

Sănătos,
Atractiv, Gustos
și totul într-o cutie:
Bento Box !

Bento Box = meniu compus din
5 preparate ASIATICE
la un preț atractiv:
de la **25 LEI /meniu**

www.cityhotels.ro

Santal face orice cocktail
Imbăgă?

Santal sustine
filmul românesc!

Mere Verzi
Nectar Gutui
Cranberry

www.parmalat.ro
www.santal.ro

NISA 187€*

UN LOC PE CARE ÎL VEZI
E UN LOC PE CARE ÎL AI

O nouă achiziție pe care o poți adăuga la colecția ta neprețuită. Colecția de locuri pe care le-ai văzut. Cu TAROM, vara asta, poți avea Nisa la un preț preferențial.
București - Nisa - București de la 187 €

TAROM
ROMANIAN AIR TRANSPORT

www.tarom.ro

*Tariful este dus-întors, include toate taxele și este valabil doar pentru biletele cumpărate de pe website-ul companiei.

www.kodakcinelabs.ro

Kodak Cinelabs Romania
Dailies | Post | Delivery

FILM LAB	DIGITAL LAB
<ul style="list-style-type: none"> - Kodak ImageCare Program accredited - Full services: Negative Processing and full release printing - More than a decade of experience - Telecine services - Screening room 	<ul style="list-style-type: none"> - Kodak Digital Dailies - Scanning with Filmlight Northlight II scanner (up to 8K) - Filmlight Baselight 4 Color Grading - Digital restoration and repair - Digital Cinema Packages (2D and 3D, with subtitles) - Deliverables in any format

Cornelia Popa - Manager
Tel: +40 (0) 21668 64 45
Fax: +40 (0) 21668 64 14
Mobil: +40 (0) 740 032 222

Kodak

BOXEE BOX

Urmareste filme, emisiuni TV si clipuri video de pe Internet direct pe televizorul tau!

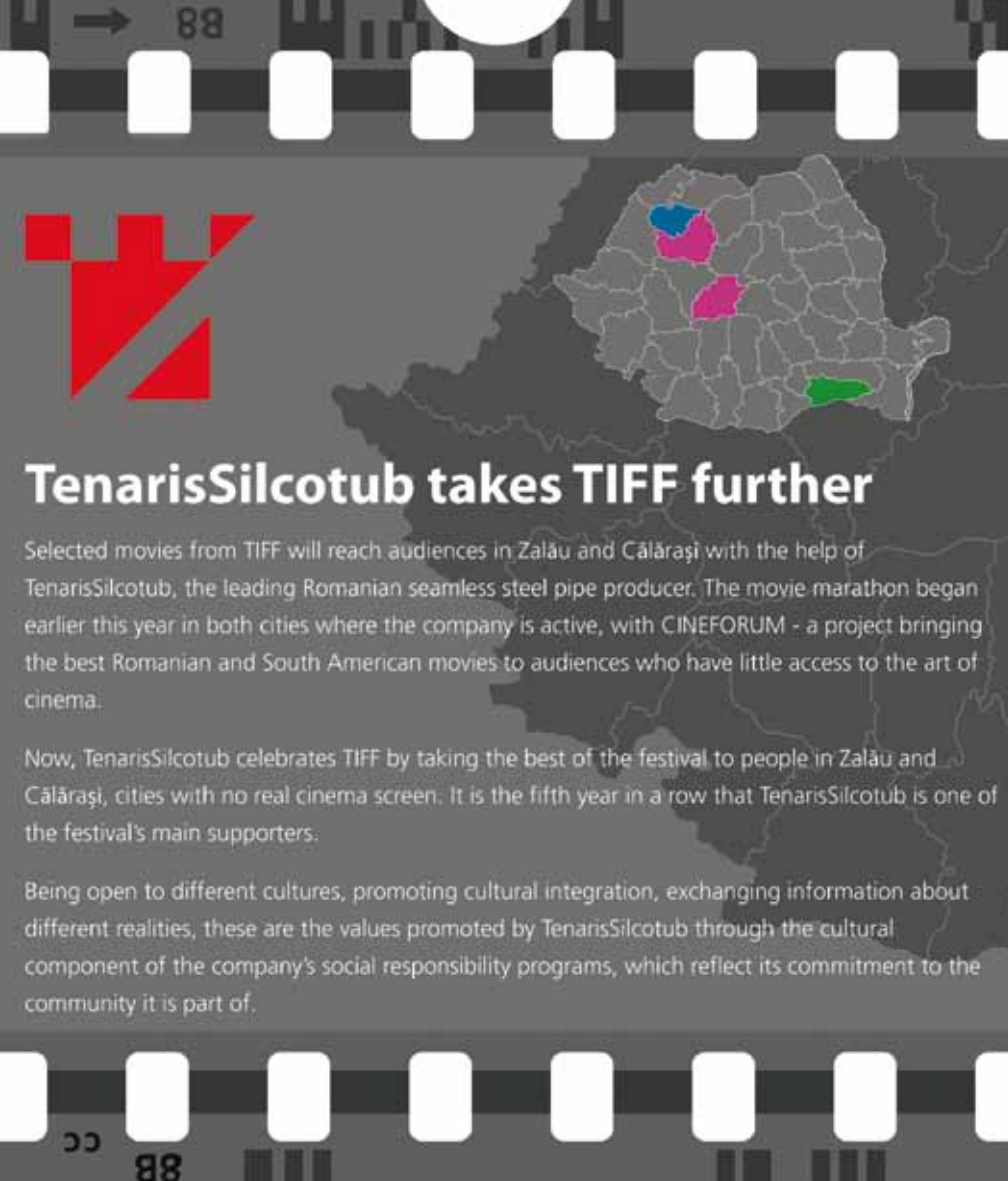

Exclusiv in Romania prin **directONE**
the new media carrier

Contact

Direct One S.A.
Adresa: Bd. Ion Ionescu de la Brad nr. 5A Bucuresti

Telefon: +4 031 1 065 270
Fax: +4 031 1065271
sales@directone.ro

TenarisSilcotub takes TIFF further

Selected movies from TIFF will reach audiences in Zalău and Călărași with the help of TenarisSilcotub, the leading Romanian seamless steel pipe producer. The movie marathon began earlier this year in both cities where the company is active, with CINEFORUM - a project bringing the best Romanian and South American movies to audiences who have little access to the art of cinema.

Now, TenarisSilcotub celebrates TIFF by taking the best of the festival to people in Zalău and Călărași, cities with no real cinema screen. It is the fifth year in a row that TenarisSilcotub is one of the festival's main supporters.

Being open to different cultures, promoting cultural integration, exchanging information about different realities, these are the values promoted by TenarisSilcotub through the cultural component of the company's social responsibility programs, which reflect its commitment to the community it is part of.

 TenarisSilcotub

e-on

E.ON vă prezintă secțiunea "Back to TIFF",
producții ale regizorilor premiați la edițiile precedente ale festivalului.

www.eon-romania.ro

MOUTON CADET
"Le vin, il naît, puis il vit,
mais point ne meurt
en l'homme il survit"
Baron Philippe (1902-1985)
2004
BORDEAUX
APPELLATION BORDEAUX CONTRÔLÉE
PHILIPPE DE ROTHSCHILD

MOUTON CADET

Romanians in Cannes 2: Cătălin Mitulescu

Loverboy

Considering the bumper crop of Romanian films in last year's Cannes – *Aurora*, *The Autobiography of Nicolae Ceausescu* (*Autobiografia lui Nicolae Ceaușescu*) and *Tuesday, After Christmas* (*Marți, după*

Crăciun) – the 2011 edition seemed much more modest. This isn't a sign for people to worry, although last month I could almost hear the hand-wringers crying out: "Oh my God, the Romanian New Wave is petering out!!" So Cannes perhaps

turned down one or two features, which will doubtlessly pop up in Locarno, or Venice, or Toronto: no big deal. Yearly consistency isn't achievable nor expected. The real problem this Cannes, from the Romanian angle, was that the one film

that made the cut, *Loverboy*, in *Un Certain Regard*, is nothing special.

Are international expectations too high? Undoubtedly. Would *Loverboy* have made the grade if it weren't Romanian? Probably, but it's a pointless and impossible question. More relevantly in this case, expectations were cautiously optimistic because Mitulescu's *The Way I Spent the End of the World* (*Cum mi-am petrecut sfârșitul lumii*) has a certain charm and intelligence. Also, *Loverboy* reassembled the cast and some crew from Florin Șerban's *If I Want to Whistle, I Whistle* (*Eu când vreau să fluier, fluier*), which Mitulescu co-wrote and produced. Newcomer George Piștereanu gave a simmering performance in that film, plus Ada Condeescu, in a small role, revealed glimpses of real promise. The good news now is that, despite an underwritten role in *Loverboy*, she proves herself to have genuine screen presence. Unfortunately, the writing doesn't go deep enough into who she is and why her vulnerability manifests itself in quite this way.

I'm assuming that Piștereanu's frigid presence in *Loverboy* comes from Mitulescu's vision of the character. Luca, the loverboy of the

title, is an emotionally shut down young man: to a certain degree he has to be, since his main occupation is getting women to fall in love with him so he can sell them into prostitution. Yet it's difficult to place the weight of an entire movie on the back of someone who has no expression in his eyes. Luca looks after his aged grandfather (Ion Besoiu), which I suppose is meant to humanize him, but such a scenario has been done to death, and ultimately gives us no more insight into character than the guy's tattoos or sunglasses.

The film's pressbook quotes Mitulescu talking about the amount of research he did into the real-life counterparts of these people, loverboys and their victims living in the sticks with few opportunities for amusement. Background is great, but unless a writer can distill real personalities into cinematic vessels, no amount of research can make up the void. And that's the problem here: *Loverboy* may uncover a real situation but it fails to address it, leaving audiences as far removed from these people as Luca is detached from his emotions.

– Jay Weissberg

From Cannes to Cluj

Photo by: Vlad Gherman

It is an odd irony of the annual festival circuit that the trail leads directly from Cannes to Cluj – two festivals that could hardly be more different. Cannes is the richest festival in the world; Cluj one of the bravest. Cannes loves the

great names; Cluj is exciting because it seeks out the new and unknown – it's all discovery, challenging us with artists and titles of whom we haven't yet heard. Cannes attracts all the most pretentious people in the movie world (though there are nice

ones too); the excitement of Cluj is the unaffected, uninhibited enthusiasm of its youthful audience, devouring films all day and partying through the night. Cluj is much more fun.

Cannes 2011 seemed, though, to herald a new spirit in cinema,

and overall the films were markedly better for it. There was a sense that filmmakers were trying to come to grips with a world that they see in social, moral and ecological collapse. They touched on cosmic destruction (Von Trier's *Melancholia*, Malick's *The Tree of Life*). They dreamed of sincerely good people successfully battling the establishment (Kaurismäki's *Le Havre*, Robert Guédiguian's *Les Neiges de Kilimanjaro*, the Dardennes' *The Kid With the Bike*), or well-principled monsters slaughtering the bad (Bruno Dumont's *Hors Satan!*). There was no respect for establishments (Moretti's *Habemus Papa*). It was energising and cathartic. And now we have Cluj.

There is no escaping a cloud over the start of TIFF 2011: we are without Alex Leo Șerban, who died at 51 on April 9.

Alex Leo and I first met, with Mihai Chirilov, at the Venice festival around 2000. We laughed a lot and were firmly bonded ever after. In 2001 he introduced me to Cristi Puiu and *Stuff and Dough*, and thereby initiated my curiosity and enthusiasm for Romanian culture and the new Romanian cinema. Without him I would probably not be in Cluj today. I was not the only one to come under his benign but irresistible influence. Romanian cinema could never have hoped for a better and more convincing international ambassador, or

the tyro film-makers for a better mentor. For five years he was a key guest at the Romanian Festival in New York.

As well as a passionate authority on films, he was visual artist, essayist and literary critic. He translated W.H. Auden and Samuel Beckett into Romanian (no simple undertaking), and his book on von Trier (with Mihai Chirilov and Ștefan Bălan) merits international translation.

His tastes in film were catholic – genre as well as classic – and his opinions unpredictable, but always rationalised unarguably, which made him a formidable jury member. He was an unequalled panellist on the various seminars on Romanian film in Bucharest and at TIFF, with an unusual gift for shaping and summarising a discussion and unfailing respect for the opponent (who would nevertheless in the end usually find himself demolished in the argument).

All these gifts were embodied in a person of incomparable charm and fun. The broad smile and searching eyes behind the spectacle lenses were in a state of constant animation. He talked fast and you never knew if the next thought would be wise, witty or outrageously wicked. We miss him a lot, but he won't be entirely absent from TIFF: he has left his indelible mark on Romanian film and culture – and on all of us who were proud to be his friends.

– David Robinson

Wim Wenders on His 3D Homage to Pina Bausch

Wim Wenders' 3D dance documentary Pina screens at TIFF on Saturday evening. Martin Blaney spoke with the director about entering uncharted territory in the making of this film.

What were the greatest challenges for you working in 3D?

Wim Wenders: The thing was: nobody could really tell me much about it. The few people who worked with the medium had worked under rather different conditions. I had the 3D pioneer in Europe at my side, Alain Derobe, but he had also never done a feature film in 3D before. But he also knew a lot about the physiological aspect of 3D which was utterly important. The challenge was to find a different approach to 3D. Instead of that "blockbuster attraction" feeling, Alain and I wanted to create a very natural style, a total ease of looking at things, so that the film could be elegant and fluid and you would forget after a while that it was in 3D. The biggest problem was stro-

boscoping. Our dancers would often move quickly, and that is difficult in 3D. Every little flaw in shooting on film is magnified, even quadrupled in 3D.

What is it about the Pina Bausch's Tanztheater that particularly lent itself to 3D?

WW: The key element of dancers is space. With each step, each gesture they conquer space. A flat screen does never do it justice. And especially for Pina's playful, tender, "human" kind of dance, without access to "space itself" you are not in the same room, not in the dancers' realm. Dance and 3D, that is a marriage made in heaven.

Can you see continuing with 3D for future projects?

WW: It could be hard to go "back to normal" now. I must say I am bit addicted to 3D. I have made another two short films in the format.

It might be interesting to see what happened to the flat image and my perception of it, if I go back. But right now I would rather go on in 3D because I have the feeling that I've only just scratched the surface of what is possible, and have not even looked into storytelling.

- Martin Blaney

They arrived in Cluj...

Director Matías Bize (La vida de los peces), director Michael Madsen (Into Eternity), director Fernando León de Aranoa, director Miruna Coca-Cozma (Our School) and Romanian fashion designer Doina Levintza.

Ce ar putea să se afle în această valiză:

- diamante de contrabandă
- 250.000 de euro
- un costum de supererou.

Puterea poveștilor bine spuse: De Neprețuit™

MasterCard crede că talentul de a povesti poate transforma orice lucru banal în ceva captivant.

MasterCard – Sponsor al poveștilor de la TIFF 2011

PROTEJEAZĂ
tot ce ai mai prețios.

Asigurăm tot ce contează pentru tine.

infoline: 0 8000 800 80
www.groupama.ro

Asigurări

■ Ce se întâmplă documentarule?

Orgia Morților + Tata a făcut filme erotice

A fost odată ca niciodată un filmuleț sexy care se intitula *Orgy of the Dead*. Acel odată (ca niciodată) fiind anul 1965, putem deduce din start trei chestiuni despre această orgie a morților. Primo: că mai toate filmele din deceniile 6 și 7 cu "orgy" în titlu filmului nu conțin suficientă orgie. Mai exact este vorba de o orgie conceptuală

adicăteala de o perindare de diverse dudu la bustul gol și bikineu minuscul în partea posterioară. Care dansează într-un cimitir (pentru a-și ilustra păcatele din timpul vieții?) și care sînt ulterior pedepsite (nu în sensurile acelea sexuale la care ne gîndim cu toții) de niște musculoși în fustanele peplum-ice. Secondo: că mai toate filmele din

cinema-ul de serie B sexploitațional care utilizau "dead" în titlu filmului nu conțin zombie veritabili. În al treilea rînd, ce-a scandalizat din temelii lor pudibondele State Unite nu era cituși de puțin obscen și scandalos. Avem de-a face deci cu un film care dacă ar fi făcut rabat de la timpuri morți vag erotici (dansurile cu nuditate parțială) ar fi putut dezvolta un plot cam la fel de debil ca *Plan 9 from Outer Spa-*

ce. Că doar au la comun marele și ilustrul nume al lui Ed Wood... care a scris și romanul din care provine și scenariul pentru această non-orgie a fantomelor nurlui. Chiar dacă Wood nu l-a regizat, intrăm totuși în teritoriul acela al filmelor cultissime tocmai pentru că sînt suficient de infecte/ratate/penibile încît să ofere spectatorului hohote considerabile de ris. Și cum orice cinefil autentic are kino-științe cel puțin medii din cutia cu rebuturi mitice ale cinema-ului non-hollywoodian și non-arthouse, *Orgy of the Dead* este un must-see. Mai ales că vine la pachet cu un documentar despre A. C. Stephen (aka Stephen C. Apostolof) care a fost "tată a trei

copii și al sexploitationului". *Dad Made Dirty Movies* este oricum numai bonus gratuit nu: excelează acolo unde filmul regizat de protagonistul documentarului ratează (story) și pe lângă anecdote și repere istorice despre industria de cinema subversiv, ieftin, plin de pepturi dezgolite și plot-uri cretine, oferă povestea unei vieți cum nici măcar Hollywood-ul nu ar fi putut scorni. Deci domnul Apostolof ajunge dintr-un lagăr de prizonieri politici din Bulgaria natală în Istanbul, intră în Legiunea străină, emigrează în Canada și next step... HOLLYWOOD.

– Cristi Mărculescu

■ Piața Unirii

Verii

Diego e părăsit la altar de logodnica lui și decide să se întoarcă în orașelul în care a crescut pentru a se reface emoțional. E însoțit de verii lui, Julian, un amoretz de weekend fără nicio captură romantică, și de Jose Miguel, care e sub tratament pentru depresie (sau oricum, boala aceea misterioasă care face un tip de 30 de ani să aibă breton de emo și să vorbească rar și încet). Diego o reîntîlnește pe Martina, fosta lui iubită din liceu, iar în peisaj mai apare un bețiv care în urmă cu 20 de ani le-a fost mentor celor trei și care acum trebuie să gestioneze faptul că fiică-sa e prostituată. *Primos* e o film cu nimic mai prejos, ca ritm, poante și valori de producție, decît oricare comedie romantică hollywoodiană a la Rob Reiner despre bărbați atletici care sînt capabili de mai mult afect decît într-un livret de operă. Multiplele complicații comice îi scot în față pe verișori, care-și rezolvă carențele emoționale prin gaguri (cu găini, sărituri în mare și bere), declarații de amor sub clar de lună (în sensul că astrul efectiv

ocupă jumătate din cadru) și mici vignete despre ce mai înseamnă să fii azi bărbat, verișor, soț, camarad, tată sau cîntăreț amator de șlagăre Backstreet Boys. Acesta e al treilea film cu care Daniel Sanchez Arevalo vine la TIFF, după *Azuloscurocasinero* acum vreo trei ani, și *Gordos* care anul trecut a cîștigat premiul publicului. Sînt toate șansele să se întîmple același lucru și cu *Primos*, poate cel mai *feel good movie* de la TIFF-ul curent, o celebrare *Hanger-iană* a bărbatului actual.

– Mark Racz

■ Umbre

Zombie cu țîțe mari

Una dintre plăcerile excentrice ale TIFF-ului de anul acesta, *Kyonyû doragon: Onsen zombi vs sutorip-pâ 5* – adică literalmente *Dragonul cu țîțe mari: Zombi de la băile termale versus cvintetul de stripteuze*, e un comentariu cross-genre în care horror-ul se-nîlnește cu softcore-ul fetișist japonez

(pink film). Cinci femei (construite ca stereotipuri ale culturii fetiș japoneze), lucrează într-un strip-club falimentar dintr-o stațiune termală aproape pustie. Sub cabina lor de machiaj se află niște catacombe în care una dintre ele, o *loli-goth-meido*, evident pasionată de ocultism, găsește, printre altele, Cartea Morților din care

citește accidental o incantație ce transformă toți morții în zombi și grupul gung-ho de stripteuze trebuie să oprească invazia morților vii (unii dintre ei capabili chiar să folosească bețișoare pentru a devora elegant cadavre cu țîței).

Regizorul Takao Nakano, acest Comisar Moldovan al porno-ului japonez, folosește filmul și ca vehicul pentru o înșiruire de referințe la propria carieră (ca regizor, scenarist sau actor în horror și softcore) în industria pink film sau la cinematografia internațională. Precedat de titluri ca *Exor-Sister* (viol cu tentacule), *Sumo Vixens* (sumo topless), *Whore Angels* sau *Sexual Parasite: Killer Pussy* (care apare în seria de documentare BBC *Japanorama* realizată de Jonathan Ross), *Zombie cu țîțe mari* e o adaptare după un manga, așa cum le șade bine producțiilor japoneze, cu megastarul pink film și mainstream Sora Aoi în rolul protagonistei, o *tsundere-cowgirl* ușuratică. Un ultim detaliu: pelicula ar putea fi presărată cu un număr considerabil de secvențe 3D pe ici-colo, prin punctele esențiale.

– Radu Meza

TIFF **trend**
communication

În aceeași echipă și la ediția aniversară!

**PROIECȚIILE
DE GALĂ
TIFF 2011**
prezentate de

Energobit

**FESTIVALUL INTERNAȚIONAL
DE FILM TRANSILVANIA**

14 15 16

**L'ORÉAL
PARIS**
Official Make-up Artist

**FESTIVALUL INTERNAȚIONAL
DE FILM TRANSILVANIA**

Laetitia Casta

www.lorealparis.ro

■ 10 ediții în 10 portrete

Regizorul român

A fost odată ca niciodată o vreme când noul val se referea doar la o altă tranșă de emigranți căpșunari care o lua spre Spania... Pe atunci, în 2002, TIFF-ul nici dacă se scobeia în cele mai ascunse cotloane ale spiritului său cinefil, tot nu găsea un film românesc care să fie demn de luat în seamă. Măsura pentru "transgresivitate" erau încă țitele Lordanei din *A doua cădere a Constantinopolului* iar criticii români "seniori" abia terminaseră de ferfenițit *Marfa și banii* pe motiv că se vorbea prea urît... Ei bine, dragii babei, pe timpurile alea, regizorii români wannabe de 30 și ceva de ani, afabili și modești, fraternizau la clubul 30 + într-o solidaritate cleioasă, în ton cu podelele îmbibate de berea oferită cu generozitate pe gratis...

Dar a fost sau n-a fost nevoie decât ca un domn melancolic și alcoolizat să fie purtat de la un spital la altul și ca un avorton să cadă pe faianța unei băi insalubre de hotel ceaușist ca ei să prindă aripi. Acum sînt "hot commodity".

Modestia s-a mai disipat; acum mulțumesc rareori festivalului că i-a invitat cu filme în selecție: pentru ei e un dat să fie aici, ba chiar fac

Clujului o onoare (vin direct de la Cannes, ce vreți). Nu contează că regizori străini de calibrul similar nu știu cum să le mai mulțumească organizatorilor, live sau în scris, printr-un email de rigoare post festival... Duse sînt vremurile în care tot ce cereau era puțină atenție și o bere, două, moca: acum au mai tot timpul ceva de comentat: de pildă, că proiecția a fost jalnică (fidei naturalismului, ei folosesc chiar și cuvinte mai dure), cu toate că filmul le-a fost ales pentru deschidere, iar sala i-a aplaudat la scenă deschisă... Se mai plîng că cutare om din fruntea TIFF a zis despre film că e așa sau așa (cel mai grav, "o comedie de public"), când acesta este, evident, o peliculă importantă de autor. Se lamentează că berea e prea caldă și nu suficientă, că sunetul e înfundat și că așa ceva la Cannes nu li s-a întîmplat. Că primesc trei zile de cazare în loc de patru și, că, vezi doamne, camera de hotel e prea mică, prea puțin luminoasă, prea departe de centru (vorbim de Cluj, unde în zece minute ai ieșit cu mașina din oraș) sau că stau pe palier cu X sau Y, inamicul lor de generație. Există cițiva care îmbrățișează, fără rezerve, festivalul, mai ales

grație sălilor arhipline și vîbe-ului de la premieră, pe care îl invocă precum o mantră atunci cînd filmul lor face, în țară, o rețetă de 2000 de spectatori. Unul chiar a fost atît de impresionat, încît a produs spotul festivalului pe banii companiei sale, drept cadou și apreciere pentru TIFF și publicul său.

Dusă e inocența de început cînd toți conviețuiau și chefuiau sub aceeași umbrelă, într-un club de loc fițos. Între timp, competiția dintre ei i-a izolat într-atît încît atunci cînd reușești să-i strîngi laolaltă preț de un panel în aceeași sală, poți să-ți zici Iosefini. Acum cei mai mulți vin cu un alai, cu armata lor de ultrași/adoratori care le pregătesc dinainte traseele ca să nu se intersecteze. Dar această poză durează, de obicei, o zi două, după care se ard ca moliile la entuziasmul contagios: așa că, în loc să se bată cu pumnii, în piept, îmbrățișează mulțimea. Poate că simt că o minune (cum e "noul val") nu poate dura la nesfîrșit și coboară pe pămînt, plini de solitudine, doar doar vor mai cîștiga ceva puncte la simpatie... înaintea concurenței.

– Anca Gărdinariu

magnolia

Livrăm flori la domiciliu oriunde în lume

www.magnolia.ro

Natürlich
 mobilier und decorațiuni.

www.naturlich.ro

Alege smartphone-ul care ți se potrivește din cea mai inovativă gamă Nokia

nokia.ro

Nokia C7

Nokia N8

Nokia E7

NOKIA
 Connecting People